

545 26/9, 18. 2. Beh. af F. t. L. om Afløsning af Grundbyrder i Korn eller andre Varer. 546

for dette, thi det er ikke det afgørende for mig, om der staaer 5 eller 10 Aar. Min Bemærkning om den manglende Tidsbegrænsning blev kun fremsat for at vise, at der end ikke var gjort Forsøg paa at udarbejde Ændringsforslaget paa dette Punkt. Det afgørende er, at jeg ikke kan se, at Begrebet er saaledes afgrænset, at jeg kan bedømme, hvorvidt det er rimeligt at engagere Staten i saa Henseende. Det betyder ikke, at jeg ser uvenligt paa de vedkommende Damer, jeg vilde meget nødig have, at de skulde miste deres Ugepenge af den Grund; men de kunde maaske ogsaa opnaa at beholde dem, uden at vi vedtager dette Ændringsforslag.

Landbrugsministeren (Kr. Pedersen): Først vil jeg udtale min Tak til Udvalget, fordi det har holdt sig saa nær til Lovforslaget, saaledes som dette er kommet til dette høje Ting, og ikke mindst fordi det har gjort sit Arbejde saa hurtigt, at der er Udsigt til, at Lovforslaget kan blive ophøjet til Lov allerede i denne Samling. Som Ordføreren gjorde opmærksom paa, er de foreliggende Ændringer jo af lidet indgribende Betydning. Den væsentligste er vel den under Nr. 1, hvor man ogsaa medtager Afgifter i rede Penge. Dette Ændringsforslag har jeg tiltraadt i Udvalget, jeg har ikke noget imod, at man tager de her omhandlede Afgifter med. Ændringsforslaget under Nr. 2 ser jeg dels en Forbedring, dels ogsaa navnlig en Tydeliggørelse. Der vil i Fremtiden, som Bestemmelsen her er formet, efter min Mening ikke være nogen Tvivl om, hvordan Afløsningen skal finde Sted og fra hvilket Tidspunkt, og hvornaar man skal svare de $4\frac{1}{2}$ pCt. i Rente. — Nr. 3, som gaar ud paa, at § 4 udgaar, er jo en Følge af Nr. 2. — Nr. 4 er en Tydeliggørelse paa omtrent samme Maade som Nr. 2. — Nr. 5 er næsten en Nødvendighed, efter at man har indført Ændringen under Nr. 1. Maa jeg med Hensyn til Nr. 6 bemærke, at jeg godt kan tiltræde Udvalgets Forslag, der gaar ud paa at stryge det sidste Punktum i § 6. Jeg havde heller ikke taget det med i Lovforslaget, fordi jeg nødig vilde gaa udenfor den Ramme, som var afstukket i det den 20. Marts d. A. vedtagne Lovforslag. Det gjorde det Ændringsforslag, som blev stillet i Folketinget, i nogen

Grad, men da jeg ikke fandt, at det betød synderligt, modtog jeg alligevel Lovforslaget i Folketingets Affattelse. Jeg tror imidlertid, at det, der her er foreslaaet, er den rigtige Vej at gaa, saa meget mere som baade Folketingets og Landstingets Udvalg har opfordret mig til, saa vidt det er muligt, at fremkomme med et Forslag, hvorefter den Slags Byrder og lignende skal finde deres Afløsning, og derom er jeg ganske enig med begge Udvalg. Om det kan ske saa hurtigt, som en eller anden maaske kunde tænke sig, kan jeg ikke sige noget om i Øjeblikket, men jeg er fuldstændig enig i den Tanke, som er fremsat af Udvalget, at disse smaa Byrder, af hvilken Art de end er, fra alle Sider maa ønskes afskaffede.

Ændringsforslaget under Nr. 9 er jo nærmest en redaktionel Ændring. Ændringsforslag Nr. 10 er vel en Realitet, men naar der fra anden Side er blevet gjort opmærksom paa, at man i Udvalget fra et Mindretals Side har stillet Ændringsforslag om, at det sidste Punktum udgaar, saa synes jeg, at der her er fundet en Mellemvej, som jeg tror kommer Retfærdigheden nok saa nær som den Form, Folketinget har givet dette Punktum. Jeg kan derfor tiltræde dette Ændringsforslag, idet jeg synes, at det er en Forbedring. Af Lovforslagets Titel saa maa forandres, siger sig selv.

Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 7 maa jeg gøre den samme Bemærkning, som jeg gjorde ved første Behandling, jeg kan ikke tiltræde dette Forslag. Det er noget nyt, og Affattelsen af denne Paragraf er den samme, som vi har i alle andre Forslag af lignende Art som Tiendeloven og Loven om Grundbyrdernes Afløsning af 1913. Jeg tror ikke, at det er rigtigt under denne Lov at indføre et saadant Ændringsforslag. Hvis man gør det, indrømmer man dermed, at denne Lov ikke giver fuld Erstatning, og det kan jeg ikke indrømme. Det er muligt, at det i Øjeblikket bliver en Nedgang, det siger sig selv med de høje Kapitel-takster, vi i Øjeblikket har, men jeg føler mig ganske overbevist om, at den her givne Erstatning i det lange Løb fuldstændig svarer til den fulde Værdi. Skulde der derfor være Stiftelser af den Art, man kalder milde Stiftelser, hvis Arbejde i nogen Grad bliver hemmet ved Afløsningen, fordi Kapitelstaksterne nu er